

PAK TÜRK'ÜN KARISI MARIA

Ayşe Filiz Yavuz

YAYIN NU: 760

EDEBÎ ESERLER: 1455

T.C. KÜLTÜR ve TURİZM BAKANLIĞI

SERTİFİKA NUMARASI: 16267

ISBN: 978-605-155-859-2

www.otuken.com.tr otuken@otuken.com.tr

ÖTÜKEN NEŞRİYAT A.Ş.®

İstiklâl Cad. Ankara Han 65/3 • 34433 Beyoğlu-İstanbul

Tel: (0212) 251 03 50 • (0212) 293 88 71 - Faks: (0212) 251 00 12

Editör: Ayşegül Büşra Çalık

Kapak Tasarımı: GNG Tanıtım

Dizgi-Tertip: Damla Acar

Kapak Baskısı: Karakış Basım

Baskı: İmak Ofset Basım Yayın San. ve Tic. Ltd. Şti.

Sertifika Numarası: 45523 Tel: (0212) 444 62 18

Kitabın bütün yayın hakları Ötüken Neşriyat A.Ş.'ye aittir. Yayınevinden yazılı izin alınmadan, kaynağın açıkça belirtildiği akademik çalışmalar ve tanıtım faaliyetleri haricinde, kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz; hiçbir matbu ve dijital ortamda kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Babasının görevli olduğu Kahramanmaraş'ın Andırın ilçesinde, 1960'ta doğdu. Anne tarafından Kadirli, baba tarafından Develili. Ankara Üniversitesi Tıp Fakültesi'ni 1983'te bitirdi. İki yıl Rize SSK Hastanesi'nde mecburi hizmet yaptı. Daha sonra Ankara Üniversitesi Tıp Fakültesi Kadın Hastalıkları ve Doğum Anabilim Dalı'ndan uzmanlığını aldı. 1998'de doçent, 2009'da profesör oldu. Hâlen Ankara Yıldırım Beyazıt Üniversitesi Tıp Fakültesi'nde Kadın Hastalıkları Doğum Anabilim Dalı Başkanı olarak çalışmaya devam etmektedir.

Doktor Hanımın Çeyiz Sandığı (Hatıra), Güldür Yüzümü Mevzu Derin (Hatıra), Bir Arpa Boyu Yol (Gezi), Biraz Kül Biraz Duman (Hikâye), Tarihin Tozlu Sayfalarından Rize'de Sağlık (İnceleme), Aşkın Adı Rize (Şehir kitabı) adlarıyla yayımlanmış altı kitabı bulunmaktadır.

Kuşlukta Yazarlar Edebiyat Topluluğu üyesi olan yazar, Güneş Doğmadan (Haşim Erdem'in otobiyografik romanı) adlı kitabın yayın yönetmenliğini üstlenmiştir. Türk Yurdu, Kurgan Edebiyat Dergileri'nde yazıları yayımlanmaktadır.

İki çocuk annesi olan Prof. Dr. Ayşe Filiz Yavuz'un, yayın yönetmenliğini yaptığı iki, yazarlığını yaptığı bir meslek kitabı, çok sayıdaki mesleki kitapta bölüm yazarlığı vardır.

İÇİNDEKİLER

PAK TÜRK'ÜN KARISI MARIA KONSTANTİNOVA / 13

•

BEYOĞLU'NDA BİR MEHMET / 31

•

AYNADAKİ ADAM / 41

•

UÇ UÇ KELEBEK / 51

•

GEÇENİN GETİRDİĞİ / 61

•

MEÇHUL TELEFON / 71

•

İŞKENCECİ / 87

•

DEPREM / 95

•

KOKU / 107

•

LEYLİ MECCANİ / 119

•

KARİYER MESELESİ / 129

•

TEZE GELİN / 137

•

SAYGI / 151

•

TAKSİT / 159

•

YİYİN KOÇLARIM YİYİN / 163

•

KOMŞU DEDİĞİN / 177

•

KEDİ MIRILTISI / 181

•

ÇAM SAKIZI ÇOBAN ARMAĞANI / 189

•

KIZIM UÇTU / 205

•

ŞİŞMAN / 213

•

Cebimdeki hatıraların bütün sahiplerine...

PAK TÜRK'ÜN KARISI
MARIA KONSTANTİNOVA

KOYU YEŞİL SONBAHAR

BİR serçe konmuştu, sarı yapraklarının hepsini dökmemiş olan önümdeki küçük ağaca. Serçe hâlâ bulabildiği tohumlarla karnını doyurduğuna şükrediyor gibi cıvıladı. Başımı oynattım yavaşça. Sonra onu daha yakından görmek için bir iki adım attım. Ayak seslerimi duydu. Konduğu dalı hızla değiştirdi ve bir üstteki dala sıçradı. Çok kalmadı orada, karşıdaki ağacın daha emniyetli bulunduğu yüksekteki dallarından birine uçup kondu.

...

Parke taşı döşeli yola dökülmüş sarı yapraklar, üstlerine bastığımda cıvırtılar çıkarıyordu. Serin bir yel yaladı yüzümü. İçerideyken de üşüdüğümü hatırladım. Hastanenin içi soğuktu, duvarlarının rengi de: Soluk ve soğuk kül rengi. Ruhları sıcak insanlar, ayla (aile) doktorları, ebeler ve diğer çalışanlar dip köşelerde kendilerine ayırdıkları küçük odalarda plastik çiçek, üstü çiçek desenli örtüler, battaniyeler ve ucuz çikolatalar ile havayı ve bedenlerini sıcak tutmaya çalışıyorlardı. Bir de Meryem Ana ikonlarının renkleri ile... En sıcak olanlar ise cıvıl cıvıl renkli kâğıtlara sarılmış şekerlemelerdi.

Mevsim sonbahardı, aylardan ekim. Başka bir idarenin hükmü altında ama bin yıldan fazla onlara ait olan topraklardaydık.

Çadır Lunga'da her bir bölümü tek katlı ayrı binalardan oluşan hastanedeydim. Kocaman bir bahçenin içinde, dalları çıplak kalmış ağaçların, kurumuş çiçeklerin arasına yerleşmiş binalarda.

Teşhis konulamayan, sık sık sancılanan bir hastayı muayene etmiş, arkasından ameliyata almıştım. Ameliyatha-

nedeki duvarların sıvaları döküktü. Ellerimi yıkamak için uzatılan sıcak suyu, altındaki emayesi dökülmüş ve yer yer siyahlıkların çıktığı lacivert bir çaydanlıktan dökmüşlerdi. Kurulanmam için verilen havlular lime lime olmuştu. Bu imkânsızlıklar içinde, kendilerine yardımını esirgemesin diye duvarlar Hz. Meryem'in resimleriyle renklendirilmişti. Uzak köylerde yaşayan gebeler, kendilerine verilmiş odalarda yaklaşan doğumlarını beklerken ben yan kapıdan polikliniğe geçtim. Muayene ettiğim birkaç hastadan sonra tekrar bahçeye çıktım.

Hava soğuk ama dingindi. Üzerimdeki pardösüye biraz daha sıkı sarıldım. Ellerimi ceplerime soktum. Arkadaşlarımın beni beklediği öbür binaya doğru ağır adımlarla yürümeye başladım. Acele etmiyordum. Zaman yavaş akmalıydı. Hatta geçmemeliydi. Elli yıl öncesinin imkânlarını, daha doğrusu imkânsızlıklarını kimse dert etmiyordu. Ben neden etmeliydim ki? Kendimi 1940-50'lerdeki Anadolu'nun dingin, sakin bir kasabasında gibi hissediyordum. Bulduğu ile yetinmek mi idi mutluluk, belki de huzur, bilmiyorduk, sorgulamıyorduk. Muhtemelen onlar da sorgulamıyordu. Ama huzurlu görünüyordular. Onlar huzurlu görünürken biz doyumsuz ve hep "daha" diyenleri oluşturuyorduk.

...

Bahçede ağaçlar vardı, çıplak dalları ile ruhunu sereserpe ortaya koyan; soğuklara kafa tutmaya hazır olan ağaçlar. Binaların arasındaki taş döşenmiş yoldan, artık çoğu saplarında kuruyakalmış sonbahar çiçeklerini seyrederek ilerlemeye başladım. Bahçedeki, kapalı görünen küçük bir binanın yanından dönmeye niyetlendim. Bu ne binasıydı acaba? Küçük bir klinik? Çalışanların çocuklarını bıraktıkları bir yuva? Kapalı değilmiş. Ufaraktan yaşlı bir hanım